

[Hans Hødtøft.]

foreligger jo ikke, og hvis der bliver tale om stationering, ville en sådan foranstaltning i princippet ligge helt indenfor rammen af Danmarks deltagelse i Atlantsamarbejdet og vor tilslutning til det europæiske fællesforsvar under en enhedskommando. Det stemmer nøje med fællesforsvarets idé, at Atlantforsvaret opbygges således, at det bedst muligt tjener sit formål, d. v. s., at intet land lades i stikken, og at forsvaret styrkes, hvor det findes for svagt. Noget sådant betragtes jo som en ganske naturlig ting i andre Atlantpagtlande, f. eks. i England, hvor der nu er stationeret ca. 40 000 amerikanske flyvertropper.

Danmark gik ind i Atlantpagten for at yde sit bidrag til afværgelse af krig og for — hvis katastrofen trods alt skulle ske — at få hjælp til selvhjælp. Vil vi imidlertid have sådan hjælp rettidig og i tilstrækkeligt omfang, må vi naturligvis også sikre mulighed for, at den kan nå frem. Om det til den ende er formålstjenligt i fredstid midlertidigt at placere visse Atlantstyrker i Danmark til støtte for et utilstrækkeligt dansk luftforsvar, er et spørgsmål om hensigtsmæssighed. Dette spørgsmål såvel som alle de vanskelige praktiske problemer, der ville være forbundet med Atlantstyrkers ophold her, må overvejes omhyggeligt, lidenskabsløst og sagligt.

Hvis overvejelserne viser, at vi ikke ved egne kræfter er i stand til at gennemføre den ønskelige styrkelse af vort luftvåben, at vor egen bedømmelse af den udenrigspolitiske situation gør det tilrådeligt, og hvis vore allierede alle er enige om, at en stationering er formålstjenlig, ja, måske betragter den som en af forudsætningerne for mere effektivt at værne vort land mod en ny besættelses uoverskuelige katastrofe, så tvivler jeg om, at nogen ansvarlig dansk politiker vil have mod til at påtage sig ansvaret for et dansk nej.

Men som sagt, der foreligger endnu ikke grundlag for en endelig stillingtagen. Når afgørelsen skal træffes, må den alene bestemmes udfra danske interesser — derunder naturligvis også Danmarks interesse i, at fællesforsvaret, helheden, styrkes mest muligt. For det er helhedens styrke, sammenholdet og samarbejdet mellem de frie lande, der er forudsætningen for at nå det altoverskyggende mål, det ene: at afværge en ny krig.

Under finanslovdebatten i forrige uge blev der, særlig på det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards initiativ, også diskuteret udenrigspolitik, og det ærede medlem gav en række bemærkninger en særlig polemisk form mod mit parti. I en tale til mit partis hovedbestyrelse havde jeg med adresse til regeringen påpeget forbindelsen mellem forsvars- og udenrigspolitik og økonomi; ved at føre en økonomisk politik, hvis konsekvens er produktionsnedsættelse og øget arbejdsløshed, bringer man den nødvendige samling om forsvars- og udenrigspolitik i fare, havde jeg sagt, og jeg gentager det gerne her. Det ærede medlem vil nu udlægge disse udtalelser som en ny opdagelse fra min side. Jeg kan både oplyse og bevise, at det er det ikke. Samtidig lod det ærede medlem imidlertid forstå, at Danmarks tilslutning til Atlantpagten fra radikal side nu betragtes som en kendsgerning, man vil affinde sig med; fremover vil man samle interessen om, hvorledes vi skal føre vor Atlantpagtpolitik, og særlig, hvor store forsvarsudgifter vi kan påtage os fremover. Har jeg forstået ham ret, er det hele altså ikke længere et spørgsmål om neutralisme og isolation overfor internationalt samarbejde, ej heller et spørgsmål om, hvorvidt FN alene kan yde tilstrækkelig sikkerhed for et iøvrigt isoleret Danmark, slet ikke; om den regionale fredsalliance mellem Vesteuropa, USA og Canada er et nødvendigt eller ønskeligt supplement til vort medlemsskab af FN, eller spørgsmålet, om Atlantpagtens eksistens gennem 3 år allerede har haft en fredeliggørende indflydelse på den europæiske situation — dette diskuterede det ærede medlem slet ikke. Han skubbede alle disse afgørende problemer til side og lod kun eet tilbage: hvor mange penge skal Danmark ofre?

Nuvel, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard forsikrede tinget, at han med sin polemik og sine spørgsmål, ikke til regeringen, men til os, kun havde reelle hensigter. Den radikale presse ser jeg overalt følger det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards spørgsmål op og efterlyser et svar; man søger ligesom at fremkalde det indtryk, at der er uklarhed om socialdemokratiets stilling. Jeg benægter ikke, at ved i den grad overfor befolkningen at skyde de afgørende og dybt alvorlige principielle problemer om vort lands stilling, om vort lands forpligtelse i den internationale po-